

LYKKEBO – ET NYT KAPITEL I MIT LIV

Huset på Østrelyng hed **Lykkebo**, og det var i sandhed et lykkeligt hjem.

Vi arbejdede meget, men hele familien hjalp hinanden. Paul passede telefonen, og Eva, Esther og jeg arbejdede i gartneriet sammen med far og mor. Om vinteren, når far beskærede frugttræer og senere sprøjtede dem, var Paul og jeg med og pumpede. Det var hårdt arbejde, men vi gjorde det gerne – vi ville hjælpe med at skaffe penge til familien.

Når vi havde spist og læst lektier, satte vi os ind i stuen ved kaminen, og far læste højt for os. Det var spændende, og vi lærte mange forfattere at kende.

Af og til kom kristne venner på besøg, især Milla og Gunnar, et ungt par, som havde købt en gård i Klint i slutningen af krigen. Når de kom, holdt vi et lille møde. Vi kom også lidt i folkekirken – enten var det mor eller mig, der tog med far. Vi havde nemlig kun én frakke, så den ene passede Eva, mens den anden tog med.

Der var mange mennesker i kirken juleaften, og far satte sig altid langt fremme og sang så højt, at jeg som teenager blev flov – selv om han egentlig sang smukt.

Økonomiske realiteter

Vi stoppede med gartneriet. Vi tjente for lidt. Mor fik arbejde på SNS, og far fik arbejde på en stor gård, Ringholm. Han tjente 149 kroner på 14 dage.

En dag i kirken så jeg, at far lagde 10 kroner i kirkebøssen. Jeg var chokeret – vi havde jo ikke mange penge. Jeg havde endnu ikke forstået det med at give tiende, men den handling talte til mig og har gjort det lige siden.

Realeksamen og flytning til København

Jeg tog realeksamen i april 1950. Da jeg ikke kunne få læreplads i Nykøbing, rejste jeg til København og kom til at bo hos min moster og onkel i Gladsaxe. De boede i et rækkehus med deres fire børn: Ib og Ina, som gik i skole, Hans, som var på alder med Eva, og Grete, som var to år.

Moster arbejdede som aftensygeplejerske og passede selv børnene om dagen, mens onkel tog over om aftenen. Jeg havde fået arbejde på girokontoret. Jeg kom hjem cirka én gang om måneden, når jeg havde fri lørdag kl. 15.30 og først skulle møde mandag kl. 10.30. Der var fire timers togrejse, så jeg skulle hjemmefra kl. 5.30.

Ulykken

I september måned kom far alvorligt til skade. Han skulle reparere noget på taget af en lade på Ringholm, da stigen pludselig brækkede. Han faldt ned og knuste sin højre hånd. Det var et under, at han ikke slog sig ihjel.

Han blev kørt med ambulance til Ortopædisk Hospital i København. Der blev ført en ståltråd gennem hånden, og et lod blev hængt under albuen, så knoglerne kunne komme på plads. Han lå indlagt i flere uger.

Mens far var i København, besluttede han og mor at sælge huset på Østrelyng og købe et andet i København eller omegn. Vi fandt et hus i Herlev, Flintingevej 7 (dengang Hyldtoftevej). Huset kostede 31.000 kr., og Østrelyng blev solgt for 19.000 kr.

Omkring 20. november 1950 besøgte jeg mor og far for sidste gang i Lykkebo og tog lille Eva med hjem til moster og onkel. Dagen efter flyttede familien til Herlev.

Pauls sygdom – mit vendepunkt

Kort efter flytningen blev Paul syg. Lægen konstaterede blindtarmsbetændelse, og han blev indlagt på Gentofte Hospital. Senere ringede hospitalet og fortalte, at blindtarmen var sprængt, og han havde fået bughindebetændelse. Hans tilstand var kritisk.

Far og jeg cyklede til hospitalet. Paul lå bevidstløs med slanger. Vi fik at vide, at hvis han ikke kom til bevidsthed inden for et par timer, ville han ikke overleve.

Jeg bad og lovede Jesus, at hvis Han helbredte Paul, ville jeg give mit liv til Ham.

Paul overlevede. Han var længe i krise, men blev rask.

Den 18. januar 1951 gav jeg mit liv til Jesus.

Den 25. januar blev jeg døbt i Helligånden.

Den 1. februar 1951 blev jeg døbt.

Esther blev døbt samme dag.

Jeg var dybt forelsket i Jesus. Jeg vidnede overalt – på arbejdet, i toget, alle vegne.

Frimærkeklubben og begyndelsen på børnearbejdet

I Elim var der et teenagearbejde – en frimærkeklub. Den blev ledet af sygeplejerske tante Olga, som arbejdede på Øresundshospitalet. Hun havde fået lov at låne et lokale til klubben.

Vi sorterede brugte frimærker, solgte dem og sendte pengene til missionærer. Vi fik breve tilbage med tak. Vi havde det dejligt sammen, og jeg lærte mange unge at kende.

Senere kom jeg med i koret, og om sommeren sang og vidnede vi på teltmøder i Buddinge. Jeg begyndte også at hjælpe til på børnemøderne.

Der startede mit børnearbejde.